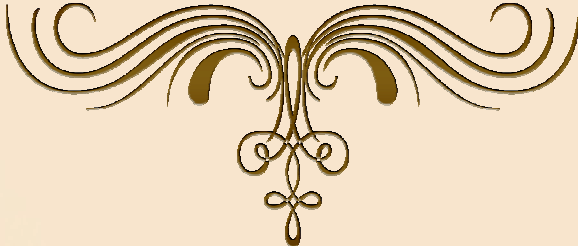

סדר האקדמות

תלמוד תורה יטב לב דרבינו יואל מסאטמאר
בנשיאות כ"ק מרן אדמו"ר הגה"ק שליט"א
קרית יואל – בני ברק

כיתה ג' (א)
הר"ר הערשל גראס חי"ו

עס איז אמאל געווען א גרויסער צדיק וואס ער האט געהייסן רבי מאיר
 חזן, ער האט געוואלט מאכן א שבת פאר'ן באשעפער, און ער האט
 מורא געהאט אז די מלאכים וועלן אים מקנא זיין, האט ער דאס
 געמאכט אויף פרגום לשון ווייל די מלאכים פארשטייען נישט קיין
 פרגום לשון. און ער האט דאס געמאכט אויף צוויי ערליי א-ב און צום
 סוף האט ער גע'חתמ'ט זיין נאמען:

"מאיר בי"ר יצחק וגדל בתורה ובמעשים טובים אמן וחזק ואמץ"

אקדמות איידער איך הייב אן מילין צו רעדן ושריות
 און איך באגער **שותא**: צו שפרעבן:

אלא צום ערשט **שקילנא** וועל איך נעמען הרמן א
 ערלויבעניש ורשותא: און רשות פון הקדוש ברוך הוא:

בבבי מיט רייד תרי ותלת צוויי אדער דריי דאפתח
 וואס איך וועל אנהייבן **בנקשותא**: מיט א קלאפעניש: (עס
 קלאפט מיר מיין הארץ פאר גרויס מורא):

בברי מיט רשות דברי פון באשעפער וטרי וואס ער
 טראגט די וועלט עדי לקששותא: ביז צו איר עלטער:

גבורן עֲלָמִין אַ אַייביגע שטארקייט לִיָּה אִיז צו אים
וְלֹא סִפֵּק און עס אִיז גִּישֵׁט גענוג פֿרִישׁוּתָא: קיין
באַשיידעניש:

גויל פֿארמעט אַלֹו רִקִּיעִי וואלטן ווען געווען די הימלען
קִנִּי פֿעדערן כָּל חֹרֶשׁתָא: אַלע ביימער פון די וועלדער:

דִּין טינט אַלֹו יָמִי וואלטן ווען געווען די ימים וְכָל מִי
בְּגִישׁוּתָא: און אַלע אַיינגעזאמלטע וואסערן:

דִּיִּירִי אַרְעָא די אַיינוואוינער פון די וועלט סִפְרִי וואלטן
געווען שְׂרִיפֶּעֶרִס וְרִשְׁמִי און זיי וואלטן באַצִּיכְנֵט
רִשׁוּתָא: מיט אַ צייכעניש (וואלט מען עס אויך גִּישֵׁט געקענט
באַשרייבן):

הֶדֶר די שיינקייט מִרִי שְׂמִיָּא דעם האר פון דעם הימל
וְשִׁלִּיט און ער געוועלטיגט בִּבְשָׁתָא: אויך אויף דער
טרוקעניש:

הָקָם עָלְמָא עַר הָאט אויפֿגעשטעלט די וועלט יְחִידָא' עַר
אליין וְבִשְׂיָה און עַר הָאט עִם פֿאַרהוילן בְּבִשְׂוֹתָא:
מיט אַ פֿאַרהוילעניש: (קיינער ווייסט נישט אויף וואס די וועלט
שטייט אזוי ווי עס שטייט אין פֿסוק תּוֹלָה אֶרֶץ עַל בְּלוּמָה)

וּבְלָא לֹא־ און אָן קיין מידעקייט שְׂכָלְיָה הָאט עַר
עִם געפֿעסטיגט וּבְלָא תִשְׁשׁוֹתָא: און אָן קיין
שׂוואַבֿקייט:

וּבִאָתָא קלילָא און מיט דעם גרינגסטן אות (דאס מיינט
מֵעַן די אות ה') דְלִית בָּהּ מִשְׁשׁוֹתָא: וואס הָאט נישט
קיין אָנטאפונג: (אזוי ווי עס שטייט אין פֿסוק "כִּי בָּהּ ה' צוּר עוֹלָמִים"
מיט דעם אות ה' הָאט עַר באשאפֿן עולם הֵזֶה און מיט דע "י" הָאט עַר
באשאפֿן עולם הַבָּא)

זְמִין עַר הָאט צוגעגרייט כָּל עֲבִידְתִּיהָ זיין גאנצע
ארבעט בְּהֶד יוֹמֵי שְׁתָּא: אין די זעקס טעג פון די
וואך:

זַהוֹר די לויטערקייט יִקְרִיָה פון זיין טײַערקייט עַלִי אײַז ער
 אַרױף געמאַנגען עַלִי כּוֹרֶסִיָה דֶאֱשָׁתָא: אויפן פײַערדיגן
 שטױהל [און ער האט גערוהט]: (אזוי ווי עס שטייט אין פסוק "כִּי שֵׁשֶׁת
 יָמִים עָשָׂה ה' אֶת הַשָּׁמַיִם וְאֶת הָאָרֶץ וּבַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי שָׁבַת וַיִּנָּפֶשׁ"):

חַיִל מױלײַטער אָלף אַלפִּין די טױזנטער מַלְאָכִים
 וְרַבּוֹא און צענדליגער טױזנטער לְשׁוֹנוֹתָא: אים צו
 באדינען:

חֲדָתִין גײַע מַלְאָכִים גְּבוּט טוט ער באשאפן לְצַפְרִין
 יַעֲדוּ אײַנדערפֿרי סְגִיָאָה טְרִשׁוֹתָא: עס איז גרויס דיין
 גלויבונג: (אזוי ווי עס שטייט אין פסוק "חֲדָשִׁים לְבָקָרִים רַבָּה אֲמוֹנָתְךָ")

טַפִּי אַסאַד יִקִּידִין שְׂרָפִין בְּרַענעדיגע מַלְאָכִים כָּלּוּל
 גַּפִּי שְׁתָּא: וואס אלע האבן זעקס פֿליגלען: (מיט צוויי
 פֿליגלען באדעקן זיי זייער פנים זיי זאלן נישט זעהן די שכינה, מיט צוויי
 באדעקן זיי די פיס נישט צו דערמאנען די זינד פון די עגל און מיט צוויי
 פֿליען זיי)

טעם צו רעדן עד יתִיב לְהוֹן בִּין מֶעַן גִּיט זיי רשות
שְׂתִיקִין שְׂוִיִּין זיי בְּאַדְשָׁתָא: מיט א שְׂוִיִּיגְעניש:

יִקְבְּלוּן זיי נעמען רשות דִּין מִן דִּין אײן מלאך פון דעם
אנדערן (צו זאגן קדושה) שׁוֹי גִלְיָד דְּלֹא בְּשִׁשָּׁתָא: און
קײן פארזוימעניש (אײנער זאגט נישט פריער פון דעם אנדערן):

יִקָּר די טײַערקײט מִלִּי כָּל אַרְעָא אִין פִּיל אויף די
גאנצע וועלט לְתִלּוּתֵי קְדוּשָׁתָא: צו דריי מאל קדוש:
(וואס די מלאכים זאגן דריי מאל קדוש, אײן מאל קדוש אז דער
אויפערשטער איז הייליג אויף די וועלט, א צווייטן מאל אז ער איז הייליג
אויף יענע וועלט, און א דריטע מאל אז ער איז הייליג אויף אײביג)

בְּקָל אזוי ווי דער קול מִן קָדָם שְׂדִי פונעם אלמעכטיגער
גאט בְּקָל אזוי ווי דער קול מִי גְּפִישׁוּתָא פון פיל וואסערן:

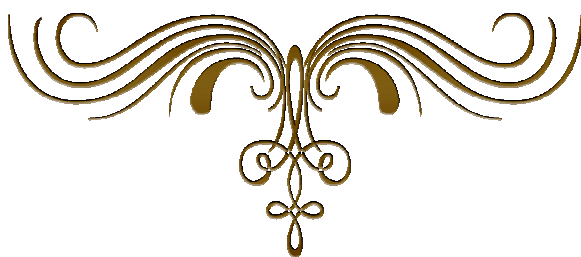
כְּרֻבִין די כְּרֻבִים קָבֵל גִּלְגָּלִין אנטקעגן די גִּלְגָּלִין
מְרוֹמָמִין לויבן זיי בְּאַוְשָׁתָא: מיט א געשריי:

לְמַחְזִי צו זעהן בַּאנפֿא עיין מיט א אויגן בליק פֿות
אזוי ווי א שאס גירי קשתא פון א פיילן בויען:

לְכֹל אַתֶּר צו יעדע פֿלאץ דַּמְשֵׁת־לֶחֶן וואס זיי ווערן
דארט געשיקט זרייזן לויפן זיי בַּאשׁוּתָא: מיט א
שנעלקייט:

מְבָרְכִין זיי לויפן בְּרִיד יְקָרָה דעם טייערן באשעפער
בְּכֹל לֶשֶׁן לְחִישׁוּתָא: מיט אלע סארטן שפראכן:

מֵאַתֶּר פון דעם אָרט בֵּית שְׂכִינְתָּה וואס די שְׂכִינָה
רוהט דארט דָּלָא צָרִיד בְּחִישׁוּתָא: וואס מ'דארף עס
נישט זוכן: (ווייל דעם אויבערשטנס כבוד איז פיל אויף די גאנצע וועלט)

די מעשה פון די אקדמות

אמאל איז געווען א קעניג פון א גרויסע מדינה וואס דארט האבן געוואוינט זייער אסאך אידן, און דער קעניג האט זייער ליב געהאט די אידן ווייל זיי זענען געווען זייער געטריי פאר'ן קעניג און פאר די לאנד, אבער עס איז געווען דארט א גלח וואס איז אויך זייער גרויס געווען ביים קעניג'ס שטוב אבער ער האט זייער פיינט געהאט די אידן און ער איז אויך געווען א גרויסער פישוף מאכער און ער האט געמאכט אזא סארט פישוף אז ער האט געקוקט שטארק אויף א מענטש און ער האט אים גע'הרג'עט, די אידן האבן געשיקט פארציילן פאר די מלך פון די צרות וואס די גלח מאכט זיי, און דער קעניג האט גערופן דעם גלח און האט איהם געפרעגט פארוואס ער מאכט זיי אזוי, האט דער גלח אנגעהויבן איבער צורעדן דעם קעניג אז די אידן זענען א שלעכטע פאלק און זיי טוהן ווידער שפעניגן אינעם קעניג און ער איז עס גרייט צו אויפווייזן פאר'ן קעניג ביי יעדע ויכוח וואס ער וועט שטיין אקעגן די אידן, און דער מלך האט מסכים געווען מיט א תנאי אז אויב דער גלח וועט געווינען ביי די ויכוח דעמאלטס וועלן אלע אידן ווערן גוים חס ושלום.

די אידן האבן באשלאסן צו שיקן א שליח צו א ווייטע
פלאץ וואס דארטן געפינען זיך גרויסע צדיקים, אבער ארום
די פלאץ איז דא א טייך וואס ס'הייסט סמבטיון, און די טייך
ווארפט א גאנצע צייט שטיינער אויף ארויף און מ'קען נישט
אריבער גיין די טייך, אויסער שבת וואס דעמאלטס האט די
סמבטיון נישט געווארפן קיין שטיינער.

די אידן האבן געוואוסט אז צוליב פיקוח נפש מעג מען
מחלל שבת זיין דעריבער האבן זיי באשלאסן צו שיקן א
שליח זאל אריבער גיין די טייך אין שבת און בעטן פון זיי אז
איינער פון די צדיקים זאל קומען צו די ויכוח מיטן גלח, און
אזוי האט מען געטוהן, זיי האבן געמאכט א גורל ווער עס זאל
זיין די שליח, ווייל דער שליח האט שוין געמוזט דארט בלייבן
און האט נישט געקענט צוריק קומען ווייל מ'מעג אריבער גיין
די טייך אין שבת נאר וועגן פיקוח נפש אבער צוריק גיין טאר
מען נישט, און די גורל איז אויסגעקומען אויף רבי מאיר, און
ער איז געזיצן א גאנצע נאכט און געמאכט די פיוט פון די
אקדמות וואס דאס איז א לויב פאר דער באשעפער, און
צומארגנס איז ער ארויס פון שטאט און ער האט זיך געזעגנט
פון זיין משפחה און פון זיינע חברים און אלע האבן אים
געוואונטשן הצלחה.

ווען עס איז געווארן שבת איז רבי מאיר אריבער די טייך
און ער איז אנגעקומען צו די שטאט וואס די מענטשן פון די
שטאט האבן געהייסן "בני משה" און ער האט זיי פארציילט
די גאנצע מעשה, און זיי האבן אויך געמאכט א גורל וועמען
צו שיקן צו די ויכוח, און עס איז ארויסגעקומען די גורל אויף
עפעס א שניידער, און אויך דער שניידער האט געווארט אויף
שבת און ער איז אריבער די טייך און די אידן האבן אים
דארט געווארט און מ'האט אים אפגעגעבן גרויס פבוד, און זיי
האבן געזאגט פאר'ן קעניג אז זיי זענען גרייט צו די ויכוח, און
דער קעניג האט פאשטימט א צייט און טויזנטער מענטשן
זענען געקומען זעהן און מיטהאלטן דעם ויכוח, ווען דער גלח
איז אנגעקומען האט ער אנגעקוקט שטארק דעם שניידער
און ער האט אים געוואלט הרגענען און ווען ער האט געזעהן
אז עס גייט אים נישט האט ער פארשטאנען אז ער איז א
הייליגער מענטש, און דער גלח האט געזאגט פאר'ן קעניג אז
פאר ווען ער הייבט אן די ויכוח וויל ער עפעס ווייזן, עס איז
געווען דארט צוויי גרויסע שטיינער און דער גלח האט זיי
אויפגעהויבן און ער האט געמאכט א פישוף און די צוויי
שטיינער איז געבליבן הענגען אין די לופט און זיי האבן זיך
ארום געדרייט אויבן אזוי ווי גלגלים און אלע מענטשן האבן
געשטוינט צו זעהן די וואונדערליכע זאך.

דעמאלטס איז דער גלח צוגעגאנגען צו דעם שניידער און
ער האט אים געזאגט אפשר קענסטו אויך מאכן עפעס אזא
וואונדערליכע זאך, דער שניידער האט ארומגעקוקט ארום
און ארום, און ער האט געזעהן דארט גרויסע ביימער, האט
דער שניידער געזאגט פאר'ן גלח, איך וועל אנכאפן די
העכסטע בוים און איך וועל עס אראפ בייגן ביז צו די ערד,
און נאכדעם וועסטו עס אנכאפן אז ס'זאל נישט צוריק ארויף
שפרינגען, דער גלח האט געלאכט און האט געזאגט לאמיר
זעהן צי דו קענסט, דער שניידער איז צוגעגאנגען צו די בוים
און האט עס אנגעכאפט און האט עס גרינגערהייט אראפ
געבויען ביז צו די ערד, און ער זאגט פאר'ן גלח קום זיי
ממשיך צו אנכאפן די בוים, ציטערדיגעהייט איז דער גלח
צוגעגאנגען און ער האט אנגעכאפט ביי די שפיץ פון די בוים
וואס איז געליגן אויף די ערד, און דער שניידער האט
דעמאלטס אראפ גענומען זיינע הענט און דער גלח איז ארויף
געפלויען אויבן מיטן בוים און ער איז אריין צווישן די צוויי
שטיינער און ער איז געווארן אינגאנצן צושמעטערט און אלע
אידן האבן זיך געפריידט אז דער גלח דער רשע איז
געשטארבן און פון דעמאלטס אן פירט מען זיך אלע יארן צו
זאגן די אקדמות יום טוב שבועות פאר'ן ליינען בדי צו לויבן
דעם הייליגן באשעפער.